

Sương Mờ

Xuân Diệu

Sương lan mờ, bờ sông tưởng gần nhau,
Sương lan mờ, và hồn tôi nghe đay

Sương bạc lấp cả một trời trắng sữa,
Sương mỏng lung như giữa khoảng giang hà.
Mắt tuy mở mà lòng không thấy nữa,
Hồn lạc rồi, không biết ngõ nào ra.

Sương lan mờ, cây gần cũng như xa;
Sương lan bay, ngày đứng cũng như tà.
Những sao cũ chưa sáng bùng trở lại,
Trong đêm tăm đi mãi biết ngừng đâu ?
Buồn giữa bạc biết phương mô trở lại,
Tình xa xôi không ai vẽ nên màu.
Sương lan mờ, bờ sông tưởng gần nhau,
Sương lan mờ, và hồn tôi nghe đay..